

Nr 725

Av herr **Petersson** i Gäddvik **m. fl.**, *angående tidpunkten för avveckling av folkskoleseminariet i Haparanda.*

(Lika lydande med motion nr 624 i Första kammaren)

Frågan om utbildning i svenska språket och ökad kunskap om svenska samhällsförhållanden för till Sverige inflyttade har blivit mer och mer aktuell genom det starkt ökande antalet utländska familjer som bosätter sig i Sverige. En stor andel av dessa inflyttade är finskspråkiga. Behov finns på många orter i Syd- och Mellansverige av lärare för finskspråkiga elever.

Vid föregående års riksdag var frågan om Haparanda seminariums nedläggning aktuell. I statsutskottets utlåtande nr 46 år 1969 står bl. a.:

Utskottet är medvetet om den betydelse seminariet haft för orten och om vikten av att man i möjligaste mån söker minska avvecklingens negativa effekter. Utskottet anser det lämpligt att riksdagens beslut i frågan utformas så att Kungl. Maj:t får befogenhet att, i den mån det anses önskvärt och genomförbart utan allvarligare olägenheter, senarelägga avvecklingen. Denna bör därför ske med början läsåret 1970/71 eller den senare tidpunkt Kungl. Maj:t bestämmer.

Alla de skäl utskottet anfört för en senareläggning av avvecklingen kvarstår. Näringsutvecklingen i Haparanda och Tornedalen är mycket bekymmersam. Haparanda seminarium är den enda läraranstalt för utbildning av lärarkandidater, där möjlighet finns för praktik i finskspråkig klass (finska barn från gränsbygden). En del lärarkandidater är från gränsbygden och tvåspråkiga och därför mycket lämpliga som tolkar. Seminariet ger således tillgång till lärare med svensk lärarexamen, kunniga i finska språket och med erfarenhet från såväl svensk som finsk undervisning. Enligt vår mening borde denna Haparanda seminariums särställning kunna utnyttjas i det angelägna syftet att öka tillgången på välutbildade lärare för finskspråkiga elever och tillgången på tolkar inom de många orter i landet där andelen finskspråkiga inflyttade är stor.

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer att Kungl. Maj:t ånyo prövar tidpunkten för avvecklingen av folkskoleseminariet i Haparanda med beaktande av vad i motionen anförts.

Stockholm den 28 januari 1970

Per Petersson (m)
i Gäddvik

Blenda Ljungberg (m)

Tore Nilsson (m)
i Agnäs

Britt Mogård (m)

Tage Magnusson (m)
i Borås

Nr 726

Av herr **Stridsman m. fl.**, om vidareutbildning för elitidrottsmän.

(Lika lydande med motion nr 577 i Första kammaren)

Idrottens fostrande betydelse för ungdomen är allmänt omvittnad. Helt naturligt har också idrottsrörelsen utvecklats till den ojämförligt största ungdomsorganisationen.

Från samhällets sida har det ansetts riktigt att genom olika stödformer stimulera den självverksamhet som utövas inom idrottsorganisationerna. Men idrotten i dag är inte enbart en exklusiv företeelse för ungdomen. Den erbjuder i lika mån en möjlighet till stimulans och vederkvickelse för t. ex. äldre och handikappade. Idrotten engagerar och intresserar en stor del av det svenska folket.

Idrottsutredningen definierar idrott på följande sätt: »Alla de tävlingsmässiga och andra fysiska aktiviteter som människorna utför för att uppnå ett visst resultat eller få motion och fysiskt aktiv rekreation.» Enligt denna definition kan idrott utövas av det alldeles övervägande flertalet människor oavsett vars och ens fysiska eller sociala förutsättningar och med den intensitet och ambition som var och en anser lämplig för sitt vidkommande.